

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. R. D.**, zastoupen JUDr. Romanem Hodošim, advokátem se sídlem Moravské náměstí 690/15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, Žerotínovo nám. 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2018, č. j. JMK 161976/2018, sp. zn. S-JMK 120958/2018/OD/Bo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 2. 2021, č. j. 41 A 9/2019 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 25. 10. 2017 ve 22:34 hod. na ulici Vídeňská v Brně řídil vozidlo zn. Škoda Octavia rychlostí 141 km/h. Nejvyšší povolená rychlost v daném úseku je však 80 km/h. Policie, která naměřila rychlost a zastavila vozidlo žalobce, nemohla vyřídit přestupek příkazem na místě. Proto předala věc Magistrátu města Brna (dále jen „magistrát“). Ten vydal dne 27. 3. 2018, č. j. ODSČ-45024/17-7 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za toto jednání uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 5.000 Kč a zákaz řízení na šest měsíců. Žalobce napadl příkaz odporem. Magistrát předvolal žalobce k ústnímu jednání, k němuž se dostavila zmocněnkyně žalobce spolu s další osobou. Zmocněnkyně předala plnou moc úřední osobně k nahlédnutí a uvedla, že sama zmocňuje osobu,

se kterou přišla. Zmocněnkyně žalobce si následně vyžádala plnou moc zpět a odmítla ji předat správnímu orgánu za účelem založení do spisu. Následně zmocněnkyně spolu s další osobou opustila jednací místnost, aniž by vyčkala zahájení jednání. Magistrát tedy věc projednal bez přítomnosti žalobce. Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2018, č. j. ODSČ-45024/17-16, uložil magistrát žalobci shodný trest jako v příkazu. Ve výroku rozhodnutí však uvedl, že žalobci podle „ust. § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 125c odst. 5 písm. d), odst. 6 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, příkazem ukládá: [...]“ Současně žalobce poučil o možnosti podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. V reakci na rozhodnutí magistrátu žalobce podal dne 19. 9. 2018 odvolání, dne 25. 9. 2018 však proti rozhodnutí magistrátu podal také odpor, neboť měl za to, že se jednalo o příkaz. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 11. 2018, č. j. JMK 161976/2018, změnil část výroku rozhodnutí magistrátu tak, že jej nahradil tímto zněním: „ust. § 125c odst. 5 písm. d) a ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s ust. § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ukládá [...]“, a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Uvedl, že rozhodnutí magistrátu je ve skutečnosti příkazem a odvolání proti němu bylo ve skutečnosti odporem. Magistrát také konal ústní jednání v rozporu se zákonem. Konečně, žalovaný mu neumožnil napadnout podjatost oprávněné úřední osoby, která vydala rozhodnutí žalovaného. Krajský soud neshledal tyto námitky důvodnými a žalobu zamítl. K otázce, zda je akt magistrátu rozhodnutím či příkazem, uvedl, že splňuje náležitosti rozhodnutí podle § 68 a 69 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Následně porovnal rozhodnutí a příkaz a shledal, že se v určitých náležitostech liší. Podstatnou náležitostí je však poučení, které odpovídalo právě formě rozhodnutí. Chyba v psaní nemohla v žalobci vyvolat přesvědčení, že magistrát vydal příkaz. Naopak, žalobce nejprve zcela správně zareagoval a rozhodnutí napadl odvoláním. Navíc v této fázi řízení mohl magistrát vydat pouze rozhodnutí. Pokud jde o konání ústního jednání bez přítomnosti žalobce, krajský soud uvedl, že § 33 odst. 1 správního řádu hovoří o prokázání existence zastoupení. Podle krajského soudu musí být plná moc součástí spisu, neboť existenci zastoupení musí mít za prokázanou mimo jiné také odvolací orgán. Jestliže zmocněnkyně žalobce odmítla plnou moc správnímu orgánu předat, měl jej magistrát za nezastoupeného. Žalobce současně ani netvrdil, jak byl neúčastí na jednání zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, netvrdil, že by mu neúčast znemožnila navrhnout důkazy apod. Konečně, krajský soud nepřisvědčil ani námitce týkající se podjatosti úřední osoby rozhodující o odvolání. Je pravdou, že žalovaný nesdělil žalobci na jeho žádost, která úřední osoba bude rozhodovat v jeho věci, avšak žalobce poté zůstal několik měsíců pasivní a ani v žalobě tvrzení o podjatosti nevzněl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou opřel o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, stejně jako rozhodnutí žalovaného. Trvá na tom, že správní akt vydaný magistrátem je příkazem. Skutečnost, že je nadepsán jako „rozhodnutí“ na věci nic nemění. Pokud jde o poučení, jsou argumenty krajského soudu pouhou spekulací. Následky nesprávného poučení jsou taxativně vymezeny v § 83 odst. 2 správního řádu. Tvrzení krajského soudu, že vydání příkazu nedávalo v dané fázi řízení smysl, je ničím nepodložené. Stěžovatel současně uvedl, že se zachoval tak, jak mu procesní situace umožnila, a proto podal odvolání,

jak byl poučen. Stěžovatel také nesouhlasí s tím, že chybu magistrátu mohl napravit žalovaný tím, že výrok změnil. Podle stěžovatele byl tedy vydaný akt příkazem, který byl včasným odporem zrušen.

[4] Pokud jde o konání ústního jednání, uvedl stěžovatel, že úřední osoba magistrátu si měla plnou moc okopírovat a založit do spisu. Jelikož úřední osoba zmocněnkyni a další osobu ze své kanceláře „vyhnala“, je logické, že si zmocněnkyně nechala plnou moc před odchodem vrátit, aby oprávněná úřední osoba plnou moc „nenechala zmizet“. Závěrem stěžovatel trvá na tom, že žalovaný mu neumožnil podat námitku podjatosti úřední osoby. Krajský soud nesprávně uvedl, že se stěžovatel „o svá práva odpovídajícím způsobem nebral“. Přitom to byl žalovaný, kdo postupoval nezákonně a nesdělil stěžovateli jméno oprávněné úřední osoby rozhodující v jeho věci, což ostatně uznal i krajský soud. Stěžovatel současně odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, a Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 75 A 5/2016-31.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[7] Kasační soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. S ohledem na to, že námitka je velmi obecná a stručná, vypořádal ji i Nejvyšší správní soud stručně. Podle ustálené judikatury soudy nemohou za stěžovatele námitky domýšlet, neboť by tím vykročily z mantinelů soudního přezkumu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60). Nepřezkoumatelná jsou taková rozhodnutí, z nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení skutkových a právních otázek řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nepřezkoumatelný je také rozsudek, ve kterém soud opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované či zjištěné v rozporu se zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je i takový rozsudek, jehož odůvodnění si vnitřně odporuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Napadený rozsudek krajského soudu však žádnou z těchto vad netrpí. Krajský soud uvedl, proč nelze kvůli prosté chybě v psaní považovat písemnost vydanou magistrátem za příkaz, ale naopak se jedná o rozhodnutí. Stejně tak krajský soud přesvědčivě vysvětlil, jaké jsou důsledky nezaložení plné moci do správního spisu. Konečně krajský soud přiléhavě reagoval také na tvrzení ohledně nemožnosti vznést námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě. Rozsudek krajského soudu je tedy srozumitelný, založený na seznatelných důvodech, a proto přezkoumatelný.

[8] V další námitce stěžovatel uvádí, že písemnost vydaná magistrátem je příkazem, nikoliv rozhodnutím. Kasační soud však považuje vypořádání krajského soudu za vyčerpávající a věcně správné. Především je třeba souhlasit s krajským soudem, že povaha vydaného aktu byla stěžovateli zřejmá již z poučení. Sám stěžovatel ostatně tvrdil, že podal proti rozhodnutí odvolání tak, jak byl magistrátem poučen. Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem, že jediným logickým vyústěním řízení bylo vydání rozhodnutí, neboť jiný postup by skutečně postrádal procesní význam. Stěžovateli muselo být zřejmé, že magistrát nebude vydávat další příkaz, neboť tím by řízení pouze prodloužil a jednal tak v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení (§ 6 odst. 2

správního řádu). Krajský soud tedy správně uzavřel, že chyba ve výroku je pouhou chybou v psaní. Tuto chybu navíc napravil žalovaný. Stěžovatel současně uvedl, že pokud by chyba v psaní byla nepodstatná, žalovaný by ji nenapravit. Žalovaný však chybu ve výroku napravit mohl a nevytvořil tím tak „nové rozhodnutí“, jak se domnívá stěžovatel. Je tomu tak s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení. Rozhodnutí magistrátu a žalovaného tak tvoří jeden celek. Tato námitka tedy není důvodná.

[9] Pokud jde o otázku předložení plné moci, stěžovatel uvádí, že oprávněná úřední osoba si měla plnou moc okopírovat a založit do spisu. Taková povinnost však z § 33 správního řádu nevyplývá. Naopak je povinností zastoupeného, aby plnou moc předložil, a to buď sám či prostřednictvím zástupce. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-26, uvedl, že je to právě účastník řízení, kdo může předložit plnou moc v originále či v prosté kopii. Krajský soud správně poukázal na to, že § 33 správního řádu hovoří o „předložení“, čímž je myšleno založení do spisu. Jiný postup by ostatně nedával smysl, jak uvedl krajský soud. Zastoupení musí být prokázáno v jakékoliv fázi řízení, nikoliv pouze při ústním jednání. Založení plné moci do spisu je tak jedinou cestou, jak tomuto požadavku dostát. Podle Nejvyššího správního soudu je poněkud zarážející, že stěžovatel na jedné straně krajskému soudu vyčítá spekulace ohledně chování oprávněné úřední osoby a na straně druhé tak sám činí tvrzením, že zmocněnkyně si plnou moc vyžádala zpět, aby ji oprávněná úřední osoba „nenechala zmizet“. Stěžovatel současně tvrdí, že oprávněná úřední osoba jednala protizákonně, což dokládá přípisem ze dne 20. 12. 2018, č. j. JMK 40906/2019, v němž žalovaný uvádí, že oprávněná úřední osoba pochybila, pokud zaslala usnesení o zastavení řízení také další osobě, kterou zmocnila zmocněnkyně pouze pro ústní jednání. Takový postup však nemohl mít vliv na veřejná subjektivní práva stěžovatele, což ostatně stěžovatel ani netvrdil, a dokládá pouze to, že oprávněná úřední osoba se dopustila procesního pochybení. Ani tato námitka není důvodná.

[10] Konečně stěžovatel uvádí, že žalovaný mu znemožnil podat námitku podjatosti, neboť mu nesdělil totožnost osoby rozhodující v jeho věci. Je pravdou, jak uvedl krajský soud, že žalovaný pochybil, pokud tuto informaci stěžovateli na jeho žádost nesdělil. Krajský soud však neopomněl vzít do úvahy skutečnost, že stěžovatel o danou informaci žádal. Tvrzení, že krajský soud pouze sdělil žalobci, že se „o svá práva odpovídajícím způsobem nebral“ stěžovatel vytrhl z kontextu. Krajský soud poznamenal, že mezi podáním odvolání a rozhodnutím žalovaného uplynuly dva měsíce. Stěžovatel tedy mohl svou žádost urgovat. Krajský soud současně poukázal na to, že stěžovatel ani netvrdil, že by určitá osoba rozhodující v řízení o odvolání byla vůči němu podjatá. Pokud stěžovatel namítá, že po vydání rozhodnutí již tuto možnost neměl, nezakládá se toto tvrzení na pravdě. Stěžovatel mohl dát nadřízenému správnímu orgánu podnět k zahájení přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu, případně mohl tuto skutečnost namítat v žalobě. Pokud jde o stěžovatelův poukaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 205/2017-31 a Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 75 A 5/2016-31, není kasačnímu soudu zřejmé, jakých závěrů vyslovených v těchto rozsudcích se dovolává. Je-li kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku. Kasační soud znovu opakuje, že není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu. Lze jen stručně shrnout, že Krajský soud v Ústí nad Labem konstatoval, že „*samotné pochybení [spočívající v nereagování na žádost o sdělení jména osoby, která bude ve věci rozhodovat] by [...] pro závěr nasvědčující nezákonnosti postupu žalovaného nestačilo*“. Ve věci řešené Krajským soudem v Ústí nad Labem navíc žalobce před soudem přednesl konkrétní argumentaci stran podjatosti oprávněné úřední osoby. Nejvyšší správní soud ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku pak rozsudek krajského soudu pouze shledal zákonným. Jestliže stěžovatel netvrdil, že v jeho věci rozhodovala podjatá úřední osoba ani v žalobě, nelze než souhlasit se závěrem krajského soudu, že nesdělení jména

oprávněné úřední osoby stěžovateli bylo pochybením žalovaného, které však nemělo vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu